

SCÉNÁŘ ROZHLASOVÉ REPORTÁŽE

Vyprávění **Lubomíra Linharta** pro **Příběhy našich sousedů** pod vedením Mgr. et Mgr. Adély Štěpánkové zpracovali Tereza Hrdinová, Kamila Husarová, Věra Orlová, Patricie Marcelisová a Matěj Lukš z Gymnázia, Střední odborné školy a Vyšší odborné školy Nový Bydžov.

„To, co se událo špatného, to člověk zapomene rychle, ale zas tak něco špatného, aby to zůstalo v paměti, to jsem já neprožil,“ říká Lubomír Linhart narozený v roce 1958, čtenář foglarovek, milovník druhoválečné historie a dějin obecně, bratr rybáře a celým srdcem skaut a vodák. Svou lásku k vodě sdílel již od devíti let s dalšími kluky od Labe. Seznámil se s nimi, když jel na kole kolem řeky. Bylo to setkání jako z Foglarova příběhu: „Oni tam hráli – to jsem zjistil až potom – Kimovu hru. No, tak já jsem se tam zastavil, a ten nejstarší mně říkal: ‚Pojď.‘ A tak jsem přišel, zahrál jsem si s nima Kimovu hru a pak jsme si chvíli něco tvořili – nevím. A říkali – když jsme se rozcházel – tak ten asi nejstarší mi říká: ‚No tak za tejdén můžeš, jestli chceš, tak přijď znova.‘ No a tím vzniknul vlastně 3. vodní oddíl skautů v Poděbradech.“

V tomto oddílu působil v pozici háčka. Jejich vedoucími byli skauti, které pan Linhart označuje jako válečné, zažili totiž 2. světovou válku a poté zákaz organizace v 50. letech. Společně plnili různé skautské zkoušky. Mezi ty hlavní se řadila Tři orlí pera. Patřila mezi ty nejtěžší, a tak dělala problémy mnohým, kteří se ji snažili zdolat: ***„Tři orlí pera, nejvyšší skautská zkouška, čtyřadvacet hodin mlčet, čtyřadvacet hodin hladovět a čtyřadvacet hodin samoty.“***

Parta kluků od Labe se scházela v Poděbradech v rozsáhlé zahradě bývalé Karlíkovy vily. V 70. letech byly jejich schůzky pozastaveny kvůli dalšímu zakazu skautingu. Po zjištění, že jejich setkání nikomu nevadí, v nich pokračovali dále. Nemohli se ale k hnutí veřejně hlásit, ani nosit kroj. Život „kluků od Bobří řeky“ – tedy od Labe – tak pokračoval. Užívali si sjíždění řek na lodích vypůjčených od místní zemědělské školy, jejíž internát byl umístěn v objektu Karlíkovy vily. Vedoucí Plecka na řece Otavě vyslovil slova, která ovlivnila jejich další činnost: ***„Tak, pánové, už jsem vás naučil dost, a teď přišla doba, abyste se začali starat sami o sebe, tohle je poslední voda, na který jsem s vámi byl, a poslední, kdy jsem vám zasáhl nějak do života.‘ A vod té doby už jsme si organizovali ten život sami.“***

Po osamostatnění přibýly do jejich příběhu další zajímavé zážitky: ***„Proti nám běžel kluk, zastavil se a říká: ‚Poradte mi! Kdy se narodil Foglar?‘ Psal se rok 82. My jsme po sobě koukali a říkali: ‚Co seš zač?‘ Tehdy jsme se poprvé setkali s TOMem – turistické oddíly mládeže. Tam se vlastně schovali všichni vedoucí skautu, který chtěli působit dál.“***

Lodě vypůjčené od zemědělské školy jim dále nesloužily tak, jak chtěli, a tak si na lepší začali vydělávat na nočních směnách ve sklárnách. Později přijali nabídku od oddílu vodní turistiky Československého svazu tělesné výchovy a sportu. Oddíl neměl lidi, ale měl lodě. Sjížděli řeky, jezdili na hory a věnovali se mnoha dalším aktivitám.

V prosinci roku 1989 se pan Linhart zúčastnil slavnostního znovuoobnovení Skauta v Knihovně hlavního města Prahy. Tam zahlédl i spisovatele Jaroslava Foglara: ***„Já byl v šumící většině, nebo v tý, která měla přístup do knihovny, protože to náměstí kolem knihovny, to bylo plný lidí, plný skautů.“***

Jejich vodácký oddíl se po revoluci neobnovil a pan Linhart už ve Skautu dále nepůsobí. Skautská přátelství ale trvají dál a odkaz válečných skautů je pro něj stále aktuální. Se synem svého kamaráda ze skautského oddílu se v roce 2004 v Normandii zúčastnil 60. výročí vylodění Spojenců.